

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ABD İle İran Arasındaki Çatışma

Hayali Bir Zafer Ya Da Ağır Bir Yenilgi Elde Etmek İçin Tehdit ve Korkutma

Tahran ile Washington arasında neler yaşanıyor? Bu görüşmelerin sonuçları nelerdir? Ve bu görüşmeler nereye varacak?

Washington, sahip olduğu askeri gücün İran'la olan çatışmayı sonuçlandıramayacağına farkındadır; zira tüm gücünü ve silahlarını kullanmış ve boyun eğdirmek amacıyla İran'a ağır bir darbe indirmiş ancak sonuçta İran teslim olmamıştır; bu yüzden ABD hâlâ müzakere masasına oturmanın arkasında solumakta ve müttefiklerini kullanarak Tahran'a baskı uygulamaktadır.

Bunun nedeni Amerika'nın hava kuvvetleri ve füzelerin -yol açtığı yıkıma rağmen – İran büyüklüğündeki bir ülkeye, karmaşık coğrafyasına, nüfusuna ve geniş bir alana yayılmış ordusuna boyun eğdirmesinin mümkün olmadığını fark etmesidir; zira İran'ın, görünürde olmayan kampları olduğu gibi görünürde olanlar ise sadece içi boş yapılardan ibarettir; ayrıca İran'ın kuvvetleri ve silahları ise, dağların derinliklerinde ve sağlam tahkim edilmiş ve düşmanların gözlerinden gizlenmiş sığınaklarda bulunmaktadır. İran'ın kalıcı bir plan olarak belirlediği uzun soluklu yıpratma savaşı, Amerika'yı meşgul ederek onun İran'a karşı kara saldırısı düzenlemesini engellemiştir; kara saldırısı Amerika'nın elindeki son çözümdü ama bunun kullanılması, doğuracağı yıkıcı sonuçlardan dolayı siyasi ve askeri güçler ile derin devlet tarafından yasaklanmış ve bu karmaşa içinde müttefikleri de Amerika'yı terk etmiştir.

İşte burada Amerika'nın, müzakere masasına zorlamak amacıyla İran'a baskı uygulamak için güç kullanma, tehdit ve korkutma konusundaki ısrarı öne çıkmaktadır. Tehdit ve korkutma, gücün ve bunu uygulama kapasitesinin bir kanıtı değildir; aksine bu, özellikle Amerika ve İran'ın durumunda şüphesiz zayıflığın bir kanıtıdır; zira Amerika, dünyanın bir numaralı süper bir gücüdür; bu yüzden üçüncü dünya ülkelerinden biri olarak nitelendirilen bir devletle rekabet etmek ve çatışmak için tahtından indiğinde bu, onun içinde bulunduğu çıkmazı yansıtmaktadır; ancak ülkeler, ülkelere ve halklarına sadık liderler bulduklarında, siyasi yolculuklarında büyük devletlerin bile aciz kaldıkları şeyleri başarabilirler.

Amerika'nın, İranlıları müzakere masasına oturmaya ve Amerikan diktelerine boyun eğmeye zorlamadaki ısrarı ve -askerî çatışma sahasında kesin bir sonuç elde edememesine rağmen ezici ve yok edici güç kullanma ve cehennemin kapılarını açma tehdidinde bulunup korkutması-, Amerikan diplomasisinin İranlıları taviz vermeye ve şartları kabul etmeye zorlamada başarısız olduğunun bir kanıtıdır. Amerika'nın başka bir yolu olmadığı gibi -kullanımı yasak olan nükleer silahlar dışında elindeki tüm imkânları tükettikten sonra- önünde müzakereden başka bir seçenek de yoktur; dahası ABD Başkanı'nın önüne konulan kısıtlamalar ve engeller, hareket alanını oldukça daraltmış ve manevra kabiliyetini zorlaştırmıştır; zira son kara harekâtı çözümü, Amerika'nın zaten zayıflamış olan konumu ve itibarı için felaket ve yıkıcı sonuçlar

doğurabileceğinden dolayı askeri ve siyasi liderler ile derin devlet tarafından sıkı bir denetime tabi tutulmuştur; nitekim bu sonuçları, uluslararası sahnedeki rakip ülkeler de hissetmiş ve bu yüzden Amerika'ya verdikleri yardım ve desteği kesmişlerdir.

O halde neden ABD, savaş tamamları, tehditler ve ezici güç kullanma imaları altında İran'la bir anlaşmaya varmak için bu kadar ısrar ediyor? Bu, olayların gidişatını ve gözler önünde duran sonuçlarını idrak eden herhangi bir bilinçli politikacının görebileceği ABD'nin çıkmazına delalet etmektedir; zira Amerika, kaybettiği yüz suyunu geri kazandıracak ve halkına ve dünyaya dönüp şunu ilan edebileceği bir çözüm istemektedir: "Biz zafer kazandık ve tarihi bir anlaşma gerçekleştirdik; gücümüz ve ihtişamımız olmasaydı bu gerçekleşmezdi"; ama heyhat ki heyhat; giden geri gelmeyecek ve kaybolan şey de bulunmayacaktır.

Trump, -zaman ve teknoloji açısından aralarında onlarca yıllık bir fark bulunan- üçüncü dünya ülkelerinden biriyle çatışmaya girince o Amerika'yı, devletlerin korktuğu ve kendisi için bin bir hesap yaptığı küresel birinci süper güç konumundan düşürmüştü ve böylece onun birçok alandaki ayıplarını ve zayıflığını da ortaya çıkarmıştır. 40 trilyon Dolar borcu olan ve bunu ödemekten aciz olan Amerika -ki bu borç yıllık 2 trilyon Dolar oranında artmaktadır- Orta Doğu'daki kuvvetlerini, çatışmayı çözmek için fiili bir güç kullanmadan sürekli alarm durumunda konuşlandırmanın askeri maliyetine katlanmaktadır; bu ise bütçesinin uzun süre kaldıramayacağı bir durumdur; hem Amerika'yı bu çıkmazdan kurtaracak hem de dünyayı Amerika'nın sürüklediği bu krizden kurtaracak bir anlaşmanın imzalanmasına yönelik baskı ve acelenin arkasındaki gerçek itici güç işte budur; bu da küresel güçleri Amerikan kalıplarının dışında çözümler aramaya itmektedir.

Amerika, belki de İran'ın siyasi liderleri zayıflayıp korkuya kapılarak şartlarını kabul ederler diye güç kullanma tehdidiyle İran'ı köşeye sıkıştırmaya çalışmıştır ki böylece Trump partisine, önceliklerin başaramadığını başardığına dair hediye olarak sunabileceği sonuçlar elde edebilsin. İşte meselenin püf noktası burasıdır; eğer İran dışını sıkıp sabreder, siyasi liderliği dimdik durur ve iç cephe de onun etrafında kenetlenirse, Amerika mağlup olarak çıkacak ve okyanusların arkasındaki inine geri dönecektir. Eğer İran, ABD ile masaya oturmayı ve onun revize edilmiş şartlarını kabul etmeyi onaylarsa -ki bu, ABD'nin hayali bir zaferle çıkması için bir çözüm olacaktır- anlaşma, ateşkesin pekiştirilmesi ve ABD'nin, Orta Doğu bölgesinin yönetiminde üstünlüğünün devam etmesi için çıkarlarını koruyacak bir denklemin formüle edilmesi mesabesinde olacaktır.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Salim Ebu Sebeytan